

държи жълтъ листъ, изпъстренъ съ ситни черни редове. Предателска ржка е написала на листа имената на всички най-видни съзаклятници. И надъ всѣко име остритѣ сини очи на царь Асѣнь Борилъ виждатъ сѣкира, клада или бесилю. Тънкитѣ му устни се изопватъ въ отровна усмивка.

При последната му среща съ Ана, младата жена бѣ решително отказала да приеме условията му. А тѣ бѣха тъй щедри . . .

Защо тя предпочиташе любимиятъ ѝ да чезне въ далечно изгнание, а тя да губи днитѣ си въ стенитѣ на мѣнастиря, отколкото да приеме заедно съ Иоанъ Асѣня деспотско достоинство и прония въ земитѣ на куманитѣ между Днѣпъръ и Днестъръ? Когато срещу всичко това Борилъ искаше съвсемъ дребна услуга: синътъ на Асѣня да изпрати послание до всичкитѣ си привърженици: да почитатъ Борила като свой законенъ владѣтель и да се откажатъ отъ всѣка мисль за мѣсть и бунтъ.

Сега всичко ставаше ясно.

Затова, значи, Ана бѣ отказала тъй дръзко и надменно. Тя се е надѣвала . . . Борилъ тънко и ехидно се изсмѣ. Нека се надѣва пакъ . . . Изведнѣжъ той скочи, ржката му неволно смачка листа, захвърли го на масата. Какво искаха повече отъ него? Кога щѣше да имъ угоди? Не бѣше ли веднѣжъ простилъ и раздалъ милости? Защо пакъ сплитаха задъ гърба му мрежи отъ измама? Кога най-сетне той щѣше да се справи съ това племе отъ недоволници? Днесъ се озѣбваха забучени на колъ главитѣ на едни заговорници и бунтовници, утре сякашъ изподъ земята изникнаха други. Кому да вѣрва вече? Съ какви люде да се обкрѣжи? Отвсѣкжде го дебиѣше невѣра . . .

Зловеща свѣтлина трепна по лицето му.

Нѣмаше да има пощада за никого. Изъ коренъ щѣше да ги унищожи, рѣки отъ кръвь щѣше да пролѣе, предъ никого нѣмаше да се спре. Той знаеше добре кжде се таи злото, въ кои гнѣзда се тѣче измамата. Търпението му бѣше вече изчерпано.

Ето отъ земята на фрѣзитѣ графъ дьо Монфоръ съ огнь и мечъ унищожаваше враговетѣ на вѣрата. Не бѣха